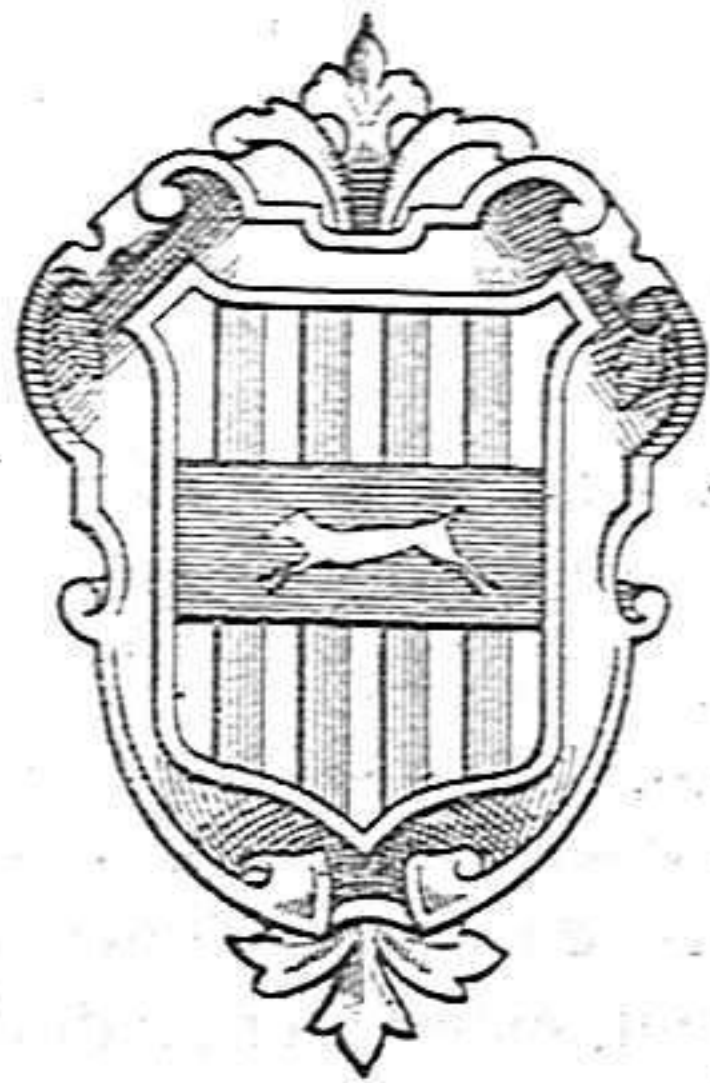

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any 1

SETMANARI POPULAR
INCA 29 MAIG 1915

Núm. 22

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

LA FELICIDAD

Desde un punto de vista puramente humano, hecha abstracción de lo sobrenatural, cabe sentar en la materia de nuestro epigrafe tres principios: (a) no hay quién no aspire a la felicidad; (b) ni quién sepa en que consiste; (c) ni quién crea haberla conseguido.

De la universalidad del deseo de ser feliz, no hay que hablar: el hecho es de sí tan evidente que huelga toda demostración. Desde el pordiosero más humilde hasta el magnate más encumbrado; en todos los sexos, edades y condiciones; en todos los países y en todos tiempos; a partir de la creación del mundo y a terminar en la consumación de los siglos; el hombre ha pretendido, pretende y pretenderá lo mismo: ser feliz.

Ese deseo es innato en nuestro corazón, y la falta del mismo, por tanto, implica un desequilibrio de nuestras facultades mentales, un estado de demencia; como la falta de uno cualquiera de los sentidos corporales supone un trastorno del organismo, un estado de enfermedad. Estando cuerdo, no hay quien no anhele ser dichoso; estando sano, no hay quien no goze de los sentidos.

Pero esa perfecta conformidad de todos los hombres en aspirar a la felicidad, contrasta con su notoria discordancia en apreciar en que consiste. Cada individuo tiene en este punto su ideal, siendo a veces el del uno totalmente contrario u opuesto al del otro, y cambiando con frecuencia el de uno mismo, a medida que cambia su edad, su estado, su posición social u otras circunstancias igualmente trascendentales en la vida humana. Quién cifra su felicidad en las riquezas, quién en el poder, quién en la gloria, quién en los placeres sensuales, o quién (en más baja esfera) en la vanidad, en la soberbia, en el odio, en la venganza, o en la saciedad, en fin, de una de tantas pasiones infamantes como agitan al corazón humano.

Y en lo que vuelven a coincidir todos los hombres es en que ninguno de ellos ha encontrado la felicidad en esos ideales terrenos que se habían forjado de antemano, ni aún en el caso de haberlos realizado a medida de sus deseos. El que anhelaba rique-

zas ha experimentado las hondas preocupaciones que causa su administración, el temor de perderlas, las villanías de la envidia o de la codicia extraña que ellas despiertan, o ha sufrido al mismo tiempo una de las innumerables desgracias que impiden su disfrute, como son las enfermedades, los desengaños, la deshonra, la muerte de un ser querido, etc. etc. El que soñaba en el poder ha sentido y padecido los sobresaltos, las resistencias, los peligros y demás disgustos que el gobernar trae aparejados. El ambicioso de gloria se ha convencido, sufriendo con ello tremendo desencanto, de que la gloria es humo que se disipa, dejando el vacío en el alma, cuando no el tedio en el corazón. El idólatra de los placeres sensuales ha encontrado el hastío, la repugnancia y el remordimiento donde creía encontrar la paz y la saciedad. I los embrutecidos y envilecidos por otras más bajas pasiones, han caído en el cansancio y el desprecio de la vida o en la misma desesperación.

Concluyamos de una vez que la razón natural es por sí sola impotente para resolver el problema de la felicidad. Corrompida nuestra naturaleza por obra del pecado original, quedó entenebrecida nuestra inteligencia y pervertido nuestro corazón, en términos que desde entonces vaga errante la primera por el campo de la duda y del error, y sufre el segundo su natural inclinación hacia el mal. Ha sido necesario que Dios hablara de nuevo a la humanidad, por medio de las revelaciones judaica y cristiana, como antes había hablado directamente a su progenitor, a fin de dejar restablecidos ante sus ojos la verdad en todo un esplendor y el bien en toda su pureza. Nadie más que Dios, creador del alma humana, a imagen y semejanza suya, puede conocer la naturaleza y las necesidades de esa alma, ni enseñarnos el camino que conduce a su satisfacción.

Sabemos, en primer término, por esos medios inequívocos de que Dios se ha servido para comunicarnos su palabra, que El crió al hombre para que le ame y sirva en esta vida y le vea y goze en la otra. Y como no es lógico, ni concebible siquiera, que el hombre pueda encontrar su felicidad fuera de su destino, hay que concluir por precisión que de la misma manera que el cumplimiento de su postrer destino (ver y

gozar a Dios en la eternidad) constituye nuestra felicidad absoluta, el cumplimiento su destino primero, (amar y servir a Dios en este mundo) ha de constituir nuestra felicidad relativa y temporal. Y amar y servir a Dios en esta vida, no puede ser otra cosa que obedecer a su voluntad, cumplir su santa ley; *serva mandata*.

Sabemos, por otra parte, que cuando Dios crió al primer hombre, en estado de gracia y felicidad, no le impuso más condición, para mantenerse en ese estado, que la observancia de su prohibición de comer la fruta del árbol del bien y del mal. De modo que la felicidad de Adán y la de toda su descendencia no dependió sino del cumplimiento del precepto que Dios le había dado: *serva mandata*.

Sabemos también que Dios entregó a Moisés, en el monte Sinaí, escritas en piedra, las Tablas de la Ley, para que éste impusiera su observancia al pueblo israelita, al que tenía encargo de conducir a la tierra de promisión; y Moisés intimó a dicho pueblo el cumplimiento de esa ley, que no es otra que nuestro decálogo: *serva mandata*.

Y sabemos igualmente que Jesucristo mismo, contestando, en los campos de la Judea, a un joven (rico según el Evangelio) que le preguntaba que tenía que hacer para conseguir la felicidad, le dijo: si quieres ser feliz, cumple mi ley; *serva mandata*.

De forma que por todos lados nos encontramos siempre con el *serva mandata*, como única condición necesaria, pero también como la única bastante, para que el hombre consiga su felicidad temporal y eterna.

Esto no significa que circunstancias o acontecimientos meramente naturales no puedan venir en aumento o disminución de la felicidad de que goza el justo; sino simplemente que la paz del espíritu, fruto del cumplimiento del deber, será siempre el requisito esencial de la felicidad verdadera, mientras que aquellos acontecimientos o circunstancias no pasarán de ser meros accidentes que la modifiquen.

Ni significa esto tampoco que los impíos, a quienes por sentencia del Espíritu Santo les está negada la paz, no puedan sentir las gratas impresiones que causan sucesos prósperos; sino tan sólo que ellos no llegarán a gustar jamás la felicidad verdadera,

con sus caracteres d'intintivos de tranquilidad, dulcedumbre, permanencia y hartura, y si en todo caso las emociones de la alegría mundana, con sus inequívocas señales de perturbación, temor, intermitencia e insaciabilidad.

Resumen de todo lo expuesto: que la felicidad propiamente dicha, que es la mayor felicidad de que puede gozar el corazón humano, no nos viene de fuera, sino de lo más íntimo de nuestro ser; y por consiguiente no llegarán a alcanzarla los amadores de bienes puramente terrenos, aún consiguiendo todos los que apetecen, mientras su espíritu no se coloque en la disposición única y necesaria para poderla percibir, que es la paz interior, nacida de la amistad con Dios, por efecto del cumplimiento de su santa ley; y por el contrario el varón justo, el santo, con sólo esta paz, se sentirá inundado de inefable suavidad y dulzura, que le hará confesar su propia felicidad, aún en medio de las grandes privaciones y de las grandes contrariedades de la vida: sin Dios, nada basta; con Dios, nada falta.

M. S.

HIMNE AL B. RAMON LULL

(Compost per encàrreg del Ajuntament de Palma)

Aquí vé la gent sencilla
Així lo vell com l'infant,
De tots els recones de l'illa
Entonant un humil cant
Pe'l gran Sabí, pe'l gran Sant.

*Ramón Lull, gran Apòstol d'Amor
Vat insigne, cantor de Bellesa
En l'Art Magne escriptor de Saviesa,
Màrtir Sant, que per Fè dona'l cor.*

*Escolta la plegaria
De l'infantesa humil
Per la que tu escrigueres
La Doctrina Pueril.
L'estol que avui l'aclama
Son fills del poble teu,*

Aquí vé la gent sencilla
Així lo vell com l'infant,
De tots els recones de l'illa
Entonant un humil cant
Pe'l gran Sabí, pe'l gran Sant.

*De la llengo pairal ets honor,
Los secrets de natura trobares,
Los misteris del cel penetrares
Y en tes obres ador el Senyor.*

*Oh sant, oh sabí, oh màrtir,
Mestre de caritat
D'amor a ton prohisme
Apòstol de bondat.
Lo fundador d'escoles
De llengos orienta's
Per convertí incrèduls
Per anostà ignorants*

Aquí vé la gent sencilla
Així lo vell com l'infant,
De tots els recones de l'illa
Entonant un humil cant
Pe'l gran sabí, pe'l gran Sant.

-BENET PONS Y FÀBREGAS.

FRUITS DE XOVINISME

L'ESPIONATGE ALEMANY DEL DR. SCHÄDEL

Tres mesos feia que la Gran Guerra era esclatada quant En Juli Delpont, sugestionat per lo que deien els periòdics de París, de la dolentia dels alemanys, dels medis barbres que aquestis empleaven al combatre, i sobre-tot dels procediments d'espionatge persistent, extés, per medi dels quals venien en coneixença perfectíssima de les regions que volien invadir, emprengué la campanya tonta, cega i mancada de veritat i de sentit comú an a que mos referirem al article passat.

Els fruits d'aquesta tasca improductiva i negativa, d'aquesta labor insultadora i antipàtica, veren casi tots la llum pública dalt el diari de Perpinyà que s'anomena *Le Roussillon*. Molteta de cosa ha surtit també dalt la *Revue Catalane* que se publica a la mateixa ciutat, però els treballs (?) que en dita revista hem pogut veure, tenen un caràcter més general, no se refereixen tan sols a l'espionatge alemany i a Mossen Alcover, i si bé conserven l'agressivitat que porten del origen, mos semblen, hi ha estories, disculpables. Considerem la manera com se troba la França avui en dia, i els que l'estimen de ver a la França bona, santa, intrèpida i pura, tenguem un poc de condescendencia vers els seus fills que, per ventura, tenen els ulls cegos per l'odi o, qui sab, si per la boira que puja de la sang derramada a canalons.

Aparagueren els primers espetecs els dies 4, 5 i 9 de novembre de l'any passat. En ells s'acusava d'espionatge el Dr. Schädel de Halle i el Dr. Holle de Berlín, professors filòlegs amb els quals l'estiu de 1906 Mossen Alcover recorregué part del Rosselló en excursió filològica. Una setmana després (el 17 de novembre) tornà a repetir la seua acusació, extenent-la a dos deixebles del Dr. Schädel que posteriorment, enviats d'ell, recorregueren la frontera del Rosselló amb la Gabatxaria per estudiar-hi les fronteres llingüístiques.—Per avui ja tindre prou feina comentant eixos quatre articlets.

En Juli Delpont ha tengut el mal gust de no demostrar les seues afirmacions, o, millor dit, s'ha vist en l'impossibilitat de fer-ho. Cap prova ha duita que fos convincent, apodíctica, irrefutable. Es diu, com-e demostració del espionatge del Dr. Schädel, que els deixebles d'aquest professor, Krüger i Salow, inclogueren dins llurs estudis, cartes geogràfiques del Rosselló, el primer 2 i el segon 25. Aqueixes paraules d'En Delpont no poren ser més malicioses perque bé sab ell que els mapes llingüístics dels deixebles d'En Schädel no son ni de molt tan complets com els que, ja fa temps, publicà l'Estat Major francès i que qualsevol persona pot comprar a on se vulla. També mos conta que el Dr. Morf, Professor de Filologia de Berlín, confessà «haver enviats milenars de deixebles seus» per a que trascassin la França i la conei-

xessin. I tampoc això vol dir res, perque ademés de ser prou problemàtic que els esmentats estudiantis fossen «espions», encare que resultàs ser veritat, res té que veure això amb el Dr. Schädel, de qui no mos demostra En Delpont que fos enviat pel Dr. Morf.

Una de les pseudo-proves, del espionatge del Dr. Schädel que més sedueixen an En Delpont és la que pretèn treure del *Dietari* (1) de Mossen Alcover, afirmant que aquest dietari diu que a Formigueres i a Prats de Molló qualqu tractà an el dit abans professor «d'espí alemany». A cap lloc del *Dietari* hem pogut veure que a Formigueres tractassin d'espí al Dr. Schädel. Això té tot l'aspecte d'una mentida tan grossa com la curolla que du En Delpont quantre els teutons. En quant a Prats de Molló vegi's lo que diu que tradueix literalment En Delpont del *Dietari*: «5 avût.—Nous sommes allés a Prats de Molló. Nous relevons (*pour l'étude de la toponimie*) des noms de lieux, de métairies, de collines, de vallées, de précipices; mais quelqu'un nous dit que nous demandons ces noms pour cet espion allemand, et il désigna Schädel». I vegi's, en canvi, lo que, en veritat, diu el *Dietari* quant compte que mentres el Dr. Schädel feia pronunciar i transcrivía paraules catalanes a un redol de gent del poble i Mossen Alcover a un altre redol;—«Mn. Casapouce mos cercava noms de lloc de per allà, això és, noms de masies, turons, comellades i barrancs, demanant-ne a la gent que topaba. N'hi diuen un enfilall, i n'hi ha un que li tira a la cara que demana aqueis noms per aqueix extranger (el Dr. Schädel) que és un espia alemany.» Res pus diu el *Dietari*. Lo qual no és precisament lo mateix que vol haver traduït En Delpont an el seu gust i manera, afegint, mutilant i falsificant amb una *sans façon* (mos entendre?) sens mida; puig an el *Dietari*, com s'en pot cerciorar qualsevol, ni's diu «dia 5 d'agost», ni parla de *l'anada a Prats de Molló*, ni de que els senyors Schädel i Alcover *recullissin noms de lloc* ni de que qualqu els hi digués que *demanaven tals noms per un espí alemany*.

I ja que hem citat a Mn. Casapouce (amic d'En Delpont i de Mn. Alcover i notable escriptor rossellonès) bõ serà consignar (com-e prova de lo poc serioses que son les paraules d'En Delpont) que el mateix dia (5 d'agost) els allotjà a Mn. Alcover i al Dr. Schädel a la Rectoria de Arlés de Tech amb molta d'amabilitat, i encare els acompanyà tot el dia sigüent—com ho havia fet des del dia 3—tornant amb ells a Canet, dinant amb ells a la plaja i no deixant-los fins el vespre que prengueren el tren cap a Prades. Tot lo qual nos ve a demostrar que Mn. Casapouce mai del món va tenir cap sospita de que el Dr. Schädel fos un espí alemany.

(1) *V. Dietari de l'excursió filològica feta amb el Dr. Schädel dins el domini català, de 31 de Juliol a 13 de setembre de 1906, publicat dins el Bolletí del Diccionari, T. III, pl. 257-267.*

An el mateix Delpont sembla que aqueixa sospita li ha vingut de prompte, tres mesos després de comensada la Gran Guerra. Mai En Delpont donà senyals de que desconfiàs de l'intenció que el Dr. Schädel duia an el viatge al Rosselló. Molt al contrari, el dia 21 de Juliol de 1906 escrigué una postal a Mn. Alcover manifestant-li, entre altres coses que demostren el pler d'estar en companya dels viatgers; «Ja els hi tenc feina a punt a V. i al Dr. Schädel, no tant com voldria, ... I un vent sopat, els hi cantaré cançons catalanes del Rosselló amb guitarra i bandurria». Això sembla que ho va complir el vespre del 3 d'agost tenyent per convidats a ca-seua a Mn. Alcover, i els Drs. Schädel i Holle. Ara mos surt diguent que ja no's fiava dels alemanys que visitaren el Rosselló en excursió filològica. No sabem lo que faria amb els deixebles d'En Schädel que anaren a aquella regió, després del any 1906; però en lo que fá referencia an els companys de Mossen Alcover, del text de la llettra citada i de la festa que hi hagué a ca En Delpont la nit del 5 d'agost, es desprèn que ell no guardava envers de dits professors alemanys l'impressió de dita reserva de que are en fá protestes, ans bé els obsequiava com poria cantant cançons i sonant la guitarra.

Com ha baratat tant d'idees i de pensaments En Juli Delpont! Com és possible que s'oblidi d'aquelles hores en que ell feia tot quant li semblava bè per agradar a sos hostes! Com pot ser que are, sens més ni menys, sense més motiu que el d'una guerra afrosa anunciada desde tants d'anys enera, se retorni furiós quantre els seus amics corals d'un dia!

En vista de les denúncies d'En Juli Delpont, qué devia fer Mn. Antoni M.ª Alcover, més que protestar contra tals acusacions? Tenim entès que el dia 11 de novembre del any passat li va dirigir una postal dient-li que en via neguna poria admetre ni creure lo del espionatge del Dr. Schädel per lo que d'ell i del Dr. Holle—amb qui va estar pocs jorns—havía vist, i ademés que si en tals amics hagués sospitat o notat res d'espionatge alemany o que en fés olor, mai els hauria acompanyats, ni introduïts en lloc, ni presentats a ningú. Mos consta que eixa postal ha arribat a les mans d'En Delpont. Perqué no l'ha publicada? Perqué no ha obrat amb bona fè i amb imparcialitat?

JOAN ESTELRICH.

HIPOCRITES!

—Senyó, si lo que m'han dit es vè, ets alemanys no tenen vergonya.

—I ¿que tan dit Joan?

—Que havien afontat un vapor que duia dos mil presones, dones i nins i gent no tenia res que veure amb sa guerra.

—Vertaderament és molt trista aqueixa destrossa de persones i vides que sa guerra causa; i pereixen mes sensibles ses per-

dues quant se tracta de sers inofensius i innocens com son ses dones i es nins.

—Si; lo que som jo les me menjaria an ets alemanys com veix aqueixes barbaritats.

—Escolta, Joan. Tu perque tens bon cor, t'enfades quantre tot lo que és crueldat i sang; i amb aixó demostres que no ets de suro, sinó que sabs compatirte dels desgraciats i planyar-los. Aixó t'honra; pero en quant a fer sa sentència an ets altres no l'han de fer tan aviat.

Jo no veig tan clar, com és are aixó, que sa culpa sia d'Alemania.

—Veam de qui serà.

—Mira: si una mare posa un nin en mitx de sa via des tren i es tren l'e-hi mata, sa culpa de qui és ¿d'es maquinista o de sa mare?

—Sa mare en té més que ningú.

—I si fan una crida i diuen: no passeu per tal part perque e-hi ha perill; i un caparrut en passa i e-hi queda, ¿qui en té la culpa?

—Ell.

—I si an aqueis palos que duen fils d'electricitat s'hi posa un ròtul que diu: *Perrill de Mort*; i un altre riguent diu a un nin: *puja hi i penjat-hi* i es nin cau sec; ¿Qui farem responsable sa companyia o és qui l'ha empès ha un desbarat?

—Aixó és clar: sa companyia no e-hi poria fer res.

—Idò aquest és el cas del *Lusitania*, o sia des vapor anglés afontat pels alemanys.

Tot el món sap que Inglaterra està sitiada i que no se deixa passar cap vapor anglés ¿perque s'hi embarcaren?

Abans de partir d'Amèrica, s'embaixada alemana va advertir i publicar al perill a que s'esposaven els que s'hi embarcassen, i ni els americans, ni els inglesos en feren cas s'en rigueren: ¿perque foren caparuts?

Els mateixos marinos inglesos sabien bè es perrill en que se posaven ells mateixos; i segons unes declaracions fetes pe's capità d'es vapor, diu ell mateix que estava avisat; idò ¿perque comportaren que s'embarcassen ses dones, i es nins, i tots els demés?

—Així mateix és ver aixó

—Sa desgracia és estada tremenda; pero sa culpa no la tenen els qui seguint les lleis de guerra afonten un barco; sinó els que riguen-se dels inemics, posen dins el barco dones, i nins, i gent ignocent; a pesar de sebrer el perill de mort a que los exposen.

—Jo trob que es barcos que no son de guerra haurien de porer passar.

—Jo també ho trob; pero en la guerra, no hi ha moltes coses suaus, sino molt dures: son tristes, pero son així com son.

Per altra part els alemanys sabien que el Govern anglés havia fet armar tots els vapors de comers, segons una declaració, feta a ses Corts ingleses; sabien que el *Lusitania* duia 5.400 caixes de municions, i molt d'altra contrabando de guerra, i tenien dret a no deixar-lo passar.

—Pero també..... un vapor correu!

—Aixó és lo que diuen els Estats Units: *un vapor correu*. Pero se veu que els inglesos i els yanquis deuen tenir sa memoria curta.

Quant noltros tenem sa guerra de Cuba, ells, es yanquis, els qui are criden tant, mos afontaren a *Los Colorados* un vapor espanyol, *Alfons XII*, que també era correu, tant com el *Lusitania*. I no va esser per equivocació, sinó que després del *Alfonso XII* mos pillaren el *Sto Domingo*, que també era correu, i li feren dos dobbés de lo mateix.

I llavors els inglesos i els Estats-Units ho donaren per ben fet; i are perque a ells ha tocat esser ses víctimes mouen tanta guerra.

Mal és; molt mal que succiesquin aquestes coses; pero és una indignitat i una hipocresia inglesa i nort-americana el cridar tant are perque a ells les hagen feta una cosa que ells la mos feren a noltros i no cridarem gens.

—Si és així no tenen raó. Pero un homo... fa pena pensà en tants de morts.

—Si Joan, si; per aixó hem d'estimar ferm sa nauiralitat i el no aficar-nos en res; hem de desitjar i demanar a Deu que s'acabi sa guerra com més prest millor. Pero no hem de creure que els exèrcits se perdonin gran cosa un a s'altra: ni mos hem de fiar de les notícies dels periòdics que tenen empenyo en pintar a un exèrcit com un Sant i s'altre com un seuvatje.

Desenganet; la guerra és una calamitat, i tot lo que ajuda a sa guerra son altres tantes calamitats; venga de sa banda que venga.

—i.....!Que és de vè que lo millor és sa pau!

Dr. X.

Ecos de Ca-nostra

ELECTRICIDAD. —«La Propagadora Balear de Alumbrado» ha comensat a donar energia elèctrica durant tot el dia per suministrar forsa per motors, amb unes petites aturades de 5 a 6 del matí, i de 12 a 2 de la tarde; els dies festius tampoc e-hi haurà corrent.

Els industrials d'aquesta Ciutat alaben ferm la iniciativa de la Companyia, per la important millora que representa dins l'industria, tant de comoditat com de progrés an els oficis.

MANIOBRES.—Bastanta gent d'Inca és anada a Son Servera per veure les maniobres que estan verificant els regiments de Palma i d'Inca, i particularment per visitar sos amics i parents que serveixen an el regiment d'Inca, baix la direcció del Coronell Sr. Calero.

Les notícies que mos duen son que aquell poble ha dispensat a l'exèrcit una franca i carinyosa acullida. Se deia per Inca que el Sargent D. Elies Ballés, suscriptor de LA VEU estava moridor. No és estant tant gròs com deien, verament ha fet lilit i és estat cuidat paternalment per la familia del soldat Gabriel Sureda, però ja se troba casi restablilit de tot.

Mos n'alegram ferm.

FESTIVIDAD DEL CORPUS.—A nostra Iglesia parroquial enguany es celebrará la festa de *Corpus Cristi* amb lo mateix orde i solemnidad dels anys anteriors. En aqueix fi Mossèn Sebastià Llabrés, que també sab organissar aquestes coses, ja ha comensat els seus treballs.

Nostro Ajuntament ha encarregat el sermó de l'ofici, a nostro company de Redacció, Mossen Josep Aguiló.

SUPLICADA.—Durant la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la vellés i de estalvis ha rebut per imposicions la cantitat de 235,436 pessetes i ha pagat per recobraments d'estalvis i per termini de pensions 202,379 pesetes, havent hubertes 152 llibretes noves.

ENTRONISACIÓ.—Dia 25 se fé l'entronament del Cor de Jesús a ca D.ª Josepa Morey (ca'n Gotleu) amb assistència d'un reduït estol de persones. Beneí un hermós quadro del Sagrat Cor, que estava adornat magníficament, el Rnt. Superior de Franciscans P. Cerdà, qui també recità les oracions prescrites. La Escolania seràfica, amb acompanyament d'armonium, cantà místics càntics elussius a l'acte. Fonc una hermosa i devota festa de família que agradà ferm.

NOU PREVERE.—Dijous s'embarcà per Ciutadella, Fra. Sebastià Llinàs i Casellas, Organista de Sant Francesc, per rebre el Presbiterat de mans del Bisbe de l'illa veïnada. Si Deu ho vol, cantarà la primera missa dia 6 de juny a Sant Francesc.

Amb tal motiu se prepara una gran festa religiosa an aquella iglesia Franciscana, i més per ser el primer prevere i religiós que hi celebre la primera missa, després de l'expulsió de les ordes religioses.

CORANT'-HORES.—Dilluns a la nit, acabaren les corant'-hores que tots els anys se dediquen, en la parroquia, a la venguda del Esperit Sant.

El Rnt. P. Gualba, que vengué a sustituir al predicador encarregat dels sermons, Rnt. P. Hüpfeld, (que per motius de salut no pogué cumplir el seu compromís) amb la sencilleç que el caracteriza, deixà sentir unes explicacions molt nutrides de doctrina i sabiesa, respecte del Esperit Sant. I Mossen Josep Aguiló que, per "circunstancies especials del Sr. Organista, lo hagué de suplir també en les funcions del cant; deixà entreveure les belles i sentimentals disposicions filarmòniques que l'acompanyen. No volem reproduir els favorabilíssims judicis que hem sentit de diferents persones peritíssimes, per no ofendre la modestia del jove sacerdot.

CENTENARI DE LULL.—Diumenge passat, a San Francesc, s'anuncià la festa del

Centenari del B. Ramón Lull, que s'ha de fer a Inca.

Dia 20 de juny es comensarà una novena que els tres darrers dies revestirà major solemnidad.

Dia 29, diada de Sant Pere, tindrà lloc la festa, per ser aqueix dia el Centenari del martiri del Beat, i haver concedida, el Papa, indulgència plenaria per aqueix dia, amb motiu de les festes centenaries; i sobre tot: el dia del B. Ramón els terciaris volen anar a Ciutat, en peregrinació, per visitar el sepulcre que guarda el còs del Sant-Màrtir.

La Comunió general dels terciaris que se fá el tercer diumenge ès traslladarà el dia de Sant Pere, per major solemnidad.

Feliz invención ha sido la del autor de la «Piperazina Dr. Grau», pues ella resuelve la curación de los padecimientos artríticos como arenillas, mal de piedra, reuma, cólicos nefríticos, gota; ciática, neuralgias, etc. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

ESTABLIMENT D'ART.—Hem visitat el nou establiment de fotografia i pintura de D. Bartomeu Payeras, que té a la carretera de Santa Margalida. La casa reuneix excelents condicions a on ha pogut fer una espaiosa galeria, de planta baixa, que dona a un jardí i a sales d'espera. Per sa exposició de pintura té un magnífic local que ha reblit de quadres a l'oli i de retrates i ampliacions de tota classe, resultant una sala de pintura d'hermosa perspectiva.

El nou establiment d'En Payeras, sovint, ès visitat per les persones de bon gust, alabant tots els avensos, cada dia més entonats, que fá en l'art de les semblances.

AJUNTAMENT

—El mercat de dijous qui vé, amb motiu de la festividad del *Corpus*, ès traslladarà el dimecres, 2 de juny.

—Durant tot el mes de maig, a la Casa de la vila, s'han registrat les finques de les persones que hi son anades encarregar-se.

Les que no hu han fet i vulguen fer-ho, encara tindràn temps fins dia 10 de juny.

—Dimecres vinent, dia 2 de juny, a la casa de la vila, de les 10 a les 12 del matí, s'empeltarà la pigota gratis a les persones o infants que s'hi presentin.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	80'00	el quintá.
Blat	a	23'50	la cortera.
Xexa	a	25'00	id.

Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	00'00	id.
id. per bestia	a	21'00	id.
Blat de les Indies	a	17'50	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	00'00	

¡ATENCIÓN!

Reapertura de la gran Fotografía **FIOLO**
POR EL

Fotógrafo Sr. A. AMADEO

Estará abierta al público, unicamente los
Jueves y Domingos

TRABAJOS DE TODAS CLASES

VERDADERAMENTE ARTÍSTICOS

Magnificas e insuperables ampliaciones
retocadas en negro, a todos colores
y a una sola tinta.

Visita esta casa
y os convencereis

Plaza del Sol 8.—Inca (Mallorca).

Del B. Ramón Lull

VENAL A NOSTRA LLIBRERÍA

Novenari del B. Ramón Lull, Màrtir, compost per Mossèn Mateu Gelaber, i donat a l'Estampa pels Col·legials de la Sapiencia.—A 2 reals.

Postals de Ramón Lull, original de D. Joan Samsó.—A 10 cèntims.

Llibretes d'escriure, en papé superior, que duen estampat a ses cubertes de cartulina, l'HIMNE que ha compost Mossèn Llorenç Riber, per a cantar-se a les festes centenaries del mateix B. Ramón Lull.—A 10 cts. una, 100, 7 ptas.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios | Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma

Sucursal en Inca—Sastrería y Camisería de **FLORENCIO PRAT**—Mayor 6, 8, 10—P. del Sol, 1 y 2,